

[Finansministeren.]

Grænse for Ikke-Forsørgere og en højere for Forsørgere. Problemet's Løsning paa den Maade vil jeg gerne tilsiige min Medvirken til. Det vil gøre det lidt mere indviklet og vanskeligt at stille op, lidt vanskeligere administrativt at behandle for Skatteligningsmyndighederne, men det kan gøres, og det er utvivlsomt rigtigt at gøre det.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som flere ærede Medlemmer har været inde paa, at yde Forrentning af Opsparing, vil jeg sige, at jeg ikke finder dette principielt heldigt. For det første er det nu administrativt besværligt at skulle tilskrive disse smaa Rentebeløb paa de mange Konti — naa, det er naturligvis til at komme over, men man maa dernæst huske paa, at man kan anvende den Betragtning, at denne Opsparing træder i Stedet for en Skat og er en mildere Form, og saa vil det være naturligt ikke at knytte en Renteydelse til Opsparingsbeløbene. Jeg finder altsaa, at det vilde være rigtigst — jeg bruger ikke stærke Ord — at blive staaende ved Lovforslagets Principper paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen henstillede, om man ikke ved Dispensationerne kunde tage videregaaende individuelle Hensyn, end der er Adgang til, saadan som Bestemmelserne er udformet i Lovforslaget. Det vilde være meget ønskeligt, om man kunde tage saadanne individuelle Hensyn, man man maa jo ikke føre det over til, at det bliver individuelle Hensyn alt sammen, for saa kommer saa godt som alle og beder om Dispensation, og saa bliver det helt uoverkommeligt med Dispensationsbenyttelsen. Navnlig hvis der bliver sat en bestemt Frist, som det ærede Medlem Hr. Rager var inde paa, inden for hvilken Svar skulde gives — et Ønske, der i og for sig er naturligt —, er jeg bange for, vi kommer ud i en Administration, som vil blive meget omfattende. Det kan ikke nytte, at Lovgivningsmagten taler om den stadig voksende Administration og den tungt virkende Administration, hvis man samtidig, naar man giver de forskellige Lovbestemmelser, ikke tager fornødent Hensyn til at forme disse Bestemmelser saaledes, at Administrationen ikke bliver besværligere end allerhøjest nødvendigt.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard var betænkelig ved at sætte en absolut Tilbagebetalingsfrist, saadan som den er formet i Lovforslaget, hvor den er sat til 31. December 1946. Ogsaa jeg har næret saadanne Betæneligheder, og jeg har givet Udtryk for disse Betæneligheder

i de Forhandlinger, som er gaaet forud for dette Lovforslags Fremsættelse, men jeg har paa den anden Side ment, at det vilde have stor Betydning at faa en saadan Frist ind i Lovforslaget for at udrydde den her i Salen omtalte Frygt for, at det ikke var Meningen fra Statens Side, og at det ikke var forventet af de opsparingspligtige, at Beløbene vilde blive betalt tilbage. Det er muligt, at man, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard var inde paa, kunde faa en glidende Bestemmelse med en Forrentningsbestemmelse knyttet til for hvad der gik ud over den fastsatte Tidsfrist. Jeg synes, det er en Overvejelse værd.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard beklagede sig over Finansministeriets Loves særlige Uklarhed. Jeg tror nu, at det ikke skyldes Finansministeriets Embedsmænds og Ministres Evne til at skrive mere eller mindre klart end andre, men det er Emmnets Indviklethed, der medfører, at i hvert Fald Skattelovene bliver meget indviklede — jeg vil ikke sige uklare, men meget indviklede. Det har jeg selv maattet erfare ved Arbejdet med dette Skatteforslag, navnlig er Forslaget vedrørende de kooperative Selskaber blevet meget indviklet i sin Udformning, men det er, fordi vi har brugt de hidtidige Regler, og Forslaget er altsaa ikke mere uklart eller mere vanskeligt at forstaa end de hidtidige Regler for de tilsvarende Omraader.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard ønskede, at Dispensationsbestemmelserne skulde gøres saa smidige som muligt. I saa Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men det gælder dog samtidig om at faa dem saa klare, at det hele ikke flyder ud i Dispensationsbegøring og dermed følgende Ulejlighed baade for de opsparingspligtige Skatteydere og for dem, der skal administrere disse Love.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard talte om den uenige Sagkundskab. Det er ikke noget specielt for den nationaløkonomiske Sagkundskab, det gælder al Sagkundskab. Der er forskellige Opfattelser, og saa maa Lægfolk studere disse Opfattelser, saaledes som de giver sig Udtryk i de forskellige Betænkninger, og derefter tage Stilling ud fra sit eget Syn og sin egen Evne til at skønne om, hvilke af disse Retninger man mener har Ret. I saa Henseende har Regeringen og de Politikere, der har været forhandlet med forud for dette Lovforslags Forelæggelse, sluttet sig til den Sagkundskab, der har fundet Udtryk i de Synspunkter, det saglige Professorudvalgs Betænkning hviler paa, selv om man ingen-